

U bent hier al eerder geweest

Natuurlijk bent u dat, natuurlijk: ik vergeet nooit een gezicht.

Kom eens hier en geef me de vijf! Ik zal u eens wat zeggen: ik herkende u al aan uw manier van lopen voordat ik uw gezicht goed en wel had gezien. U had geen betere dag kunnen kiezen om terug te komen in Castle Rock. Is het geen schoonheid? Binnenkort wordt het jachtseizoen geopend, met de bossen vol idioten die op alles schieten wat beweegt en geen fel oranje draagt, en daarna komt de sneeuw en de ijzel, maar dat is allemaal voor later. We hebben nu oktober en in de Rock laten we oktober net zo lang blijven als hij zelf wil.

Wat mij betreft is dit de beste tijd van het jaar. Het is hier mooi in de lente, maar als ik mag kiezen heb ik liever oktober dan mei. Het westen van Maine raakt meestal vergeten als de zomer eenmaal voorbij is en al die mensen met hun huisjes aan het meer en bij de View terug zijn gegaan naar New York en Massachusetts. De mensen hier zien ze elk jaar komen en gaan – hallo, hallo, hallo; tot ziens, tot ziens, tot ziens. Het is goed als ze komen, want ze brengen hun stadscenten mee, maar het is ook goed als ze weer gaan, want ze brengen net zo goed hun stadse eigenaardigheden mee.

Ik wil het vooral over eigenaardigheden hebben... als u even de tijd heeft. Kom hier maar op het trapje van de muziektent zitten. Het is warm in het zonnetje en hier vandaan, midden op het plein, kun je zowat het hele centrum overzien. Pas alleen op de splinters.

De treden moeten geschuurd en opnieuw geverfd worden. Dat is iets voor Hugh Priest, maar Hugh is er nog niet aan toe gekomen. Hij is aan de drank, moet u weten. Niet dat het een groot geheim is. Er kunnen wel dingen verborgen blijven in Castle Rock, er blijven ook dingen verborgen, alleen moet je daar verdomd hard voor werken en het is al lang geleden dat Hugh Priest en hard werken met elkaar op goede voet stonden, zagezegd.

Wat?

O, dát! Ja nou, is het niet prachtig? Je ziet die aanplakbiljetten overal! Ik geloof dat Wanda Hemphill (haar man Don is eigenaar van Hemphill's Market) de meeste helemaal alleen heeft opgehangen. Haal hem er maar af en geef hem aan mij. Doe maar... het gaat niet aan dat iemand zomaar een poster op de muziektent van het stadsplein plakt.

Krijg nou wat! Moet je toch eens kijken! DOBBELEN EN DE DUIVEL staat er helemaal bovenaan, in grote rode letters waar róók vanaf komt, net alsof het per expresse is afgeleverd! Ha, wie niet weet' wat voor een slaperig stadje dit is, zal wel denken dat we allemaal naar de verdoemenis gaan. Maar u weet hoe de dingen in zo'n plaatsje als dit soms buiten proporties worden opgeblazen. Dominee Willie zal dit keer wel de zenuwen hebben, dat kan niet anders. Kerken in kleine plaatsjes... nou ja, ik hoef u niet te vertellen hoe dát is. Ze kunnen met elkaar overweg, min of meer, maar echt gelukkig met elkaar zijn ze nooit. Een tijdlang is alles pais en vree en dan is het ineens herrie.

Al is het dit keer een flinke ruzie, met heel wat kwaad bloed. U moet weten dat de katholieken een zogenaamde casinoavond willen houden in de zaal van de Knights of Columbus aan de andere kant van de stad. De laatste vrijdag van de maand, meen ik, en met de opbrengst wordt het herstel van het kerkdak betaald. Van de Stille Wateren-kerk, u moet het gebouw hebben gezien als u langs Castle View gekomen bent. Een mooi kerkje, vindt u niet?

Die casinoavond was eigenlijk een idee van meneer pastoor, maar de Dochters van Isabella zijn er meteen mee weggelopen. Vooral Betsy Vigue. Als je het mij vraagt zou ze heel graag een

zwarte doorkijkjurk aantrekken en kaarten uitdelen of aan het roulettewiel draaien. *Faites vos jeux, mesdames et messieurs, faites vos jeux.* Nou ja, ik denk dat ze dat allemaal wel willen. Het gaat maar om een paar centen, het kan geen kwaad, maar toch vinden ze het een tikkeltje gewaagd.

De dominee ziet er wél kwaad in en voor hem en zijn gelovigen is het meer dan een tikkeltje gewaagd. Ik heb het over dominee Rose, William Rose. Hij heeft nooit veel op gehad met meneer pastoor en meneer pastoor heeft het niet op hém begrepen. (Het was meneer pastoors idee om de dominee 'Stoomboot Willie' te noemen en dat weet Willie ook.)

Er is al vaker heibel geweest tussen die twee medicijnmannen, maar met deze casinoavond is het een beetje uit de hand gelopen. Je zou het een binnenbrandje kunnen noemen. Toen Willie hoorde dat de katholieken in hun zaal een gokavond wilden houden, sprong hij met zijn spitse koppie zowat tegen het plafond. Hij heeft deze posters uit zijn eigen zak betaald en overal laten ophangen door Wanda Hemphill en de andere dames van het naaikransje. Sindsdien praten de katholieken en baptisten alleen nog met elkaar in de ingezonden-brievenrubriek van ons weekblaadje, waar ze naar hartenlust tekeergaan en elkaar de hel voorspellen.

Kijk daar maar eens, dan ziet u wat ik bedoel. Die vrouw die net uit de bank komt, dat is Nan Roberts. Van Nan's Luncheonette, zowat de rijkste inwoner van Castle Rock sinds Pop Merrill ten grave is gedragen. Doopsgezind sinds mensenheugenis. En van de andere kant komt Al Gendron, die grote knaap. Roomser dan de paus en zijn beste vriend is onze Ierse pastoor. Let nou goed op! Ziet u hoe ze hun neus optrekken? Ha, is dat een vertoning of niet? Ik durf er mijn laatste cent onder te verwedden dat het daar twintig graden kouder is geworden toen ze elkaar passeerden. Mijn moeder had gelijk: mensen kunnen meer plezier hebben dan wie ook, behalve paarden... alleen hebben ze het niet.

En kijk daar nu eens. Ziet u die politiewagen bij de videowinkel staan? John LaPointe zit achter het stuur. Hij wordt geacht op

te letten of er niet te hard wordt gereden – in het centrum geldt namelijk een strenge limiet, vooral als de school uitgaat – maar als u uw hand boven uw ogen houdt en goed kijkt, ziet u dat hij in werkelijkheid naar een foto zit te staren die hij uit zijn portefeuille heeft gehaald. Ik kan hem hier vandaan niet zien, maar ik weet net zo goed wie erop staat als wanneer het mijn eigen moeder zou zijn. Het is de foto die Andy Clutterbuck bijna een jaar geleden heeft genomen van John en Sally Ratcliffe op de kermis in Fryeburg. Op die foto heeft John zijn arm om haar heen geslagen en Sally houdt de beer vast die hij bij de schiettent voor haar heeft gewonnen. Ze zien er zo gelukkig uit dat je er tranen van in je ogen zou krijgen. Maar dat is geweest, zeggen ze dan: tegenwoordig is Sally verloofd met Lester Pratt, de sportleraar op de middelbare school. Hij is een verstokte baptist, net als zij. John is nog steeds niet over de klap heen. Ziet u hem zuchten? Hij heeft zichzelf aardig het hartzeer bezorgd. Alleen wie nog steeds verliefd is (of denkt dat hij dat is) kan zo diep zuchten.

Narigheid en irritatie komen meestal voort uit doodgewone dingen, is u dat weleens opgevallen? Helemaal geen grote dingen. Ik zal u een voorbeeld geven. Ziet u die knaap die net de trap van het gerechtsgebouw op loopt? Nee, niet die man in het kostuum: dat is Dan Keeton, een van onze gekozen wethouders. Ik bedoel die ander, die zwarte in zijn stofjas. Dat is Eddie Warburton, de nachtwaker van het gemeentehuis. Hou hem maar eens even in de gaten en let op wat hij doet. Daar! Ziet u dat hij op de bovenste trede blijft staan en de straat door kijkt? Ik zet er nog eens mijn laatste cent op dat hij naar de garage kijkt. De Sunoco is eigendom van Sonny Jackett en die twee kunnen elkaar niet meer luchten of zien sinds Eddie er twee jaar geleden zijn auto bracht om de versnellingsbak te laten nakijken.

Ik herinner me die wagen nog tamelijk goed. Het was een Honda Civic, helemaal niets bijzonders... behalve voor Eddie dan, want het was de eerste en enige gloednieuwe auto die hij ooit in zijn leven had gehad. En Sonny hielp niet alleen de versnellingsbak in de soep, hij kwam ook nog met een peperdure

rekening aanzetten. Althans, dat is Eddies kant van het verhaal. Warburton verschuilt zich achter zijn huidskleur om onder de rekening uit te komen – dat is Sonny's kant van het verhaal. U weet toch hoe dat gaat?

Om kort te gaan, Sonny Jackett sleepte Eddie Warburton voor de politierechter en er werd over en weer wat geschreeuwd, eerst in de rechtszaal en later op de gang. Eddie beweerde dat Sonny hem een stomme nikker had genoemd, maar volgens Sonny was dat 'nikker' niet waar. Uiteindelijk kregen ze geen van tweeën hun zin. De rechter liet Eddie vijftig piek dokken, wat volgens Eddie vijftig piek te veel was en volgens Sonny lang niet genoeg. Voor iemand er erg in had kreeg Eddie kortsluiting in zijn nieuwe wagen en het draaide erop uit dat de Civic zijn laatste rustplaats op het autokerkhof kreeg en dat Eddie nu in een benzine vretende Oldsmobile uit '89 rijdt. Eddie heeft nooit helemaal het idee van zich af kunnen zetten dat Sonny Jackett veel meer van die kortsluiting af weet dan hij ooit heeft verteld.

Ja, mensen kunnen meer plezier hebben dan wie ook, behalve paarden... alleen hebben ze het niet. Is dat niet genoeg voor een mens op een warme dag?

Toch is het maar het kleine stadsleven, of het nu in Peyton Place is of in Twin Peaks of in Castle Rock, de mensen hebben hun natje en hun droogje en ondertussen roddelen ze over elkaar. Daar heb je Slopey Dodd, helemaal in zijn uppie omdat de andere kinderen hem uitlachen om zijn gestotter. Dat is Myrtle Keeton, en als zij er wat eenzaam en verward uitziet, alsof ze niet goed weet waar ze is of wat er gebeurt, dan is het omdat haar man (die u net achter Eddie de trap van het gerechtsgebouw op zag lopen) het laatste halfjaar niet meer zichzelf lijkt te zijn. Ziet u die wallen onder haar ogen? Ik denk dat ze veel heeft gehuild of slecht geslapen of allebei, denkt u ook niet?

En daar loopt Lenore Potter, helemaal opgetut. Ze gaat natuurlijk naar de Western Auto om te vragen of haar speciale organische kunstmest er al is. Die vrouw heeft meer soorten bloemen dan het Groene Kruis hoofdpijnpoeders. Ze is zo trots als een aap

op haar tuin. Ze is niet erg in trek bij de dames hier, die vinden haar een tut met haar bloemen en haar stemmingsstenen en haar dure permanent dat ze zich in Boston laat aanmeten. Ze vinden haar een tut en ik zal u eens wat zeggen nu we hier toch zo naast elkaar op het splinterige trapje van het paviljoen zitten: volgens mij hebben ze gelijk.

Het is allemaal heel gewoon, zult u wel zeggen, maar niet al onze moeilijkheden in Castle Rock zijn gewoon, laat ik u dat vertellen. Niemand is Frank Dodd vergeten, de verkeersagent die hier twaalf jaar geleden malende werd en die vrouwen vermoordde, net zomin als de hond die dol werd en Joe Camber en die ouwe zwerver verderop in de straat doodbeet. Die hond werd ook het einde van George Bannerman, die goeie ouwe sheriff van ons. Tegenwoordig hebben we Alan Pangborn, een beste kerel, maar in onze ogen zal hij het nooit halen bij Big George.

Ook met Reginald 'Pop' Merrill gebeurde niks bijzonders. Pop was de ouwe vrek die de plaatselijke bazaar dreef. Emporium Galorium heette die zaak. Hij stond daar, op dat stuk grond aan de overkant van de straat. Hij is een tijdje geleden afgebrand, maar sommige mensen die erbij waren (of beweren dat ze erbij waren) zullen je na een paar pilsjes in The Mellow Tiger vertellen dat het lang geen gewone brand was die een einde maakte aan het Emporium Galorium en aan Pop Merrills leven.

Zijn neef Ace beweert dat er voor die brand iets geheimzinnigs met zijn oom gebeurde, iets als een verhaal uit *The Twilight Zone*. Natuurlijk was Ace helemaal niet in de buurt toen zijn oom de pijp uit ging: hij was voor vier jaar naar Shawshank gestuurd wegens een nachtelijke inklimming. (De mensen hadden altijd al gezegd dat het slecht zou aflopen met Ace Merrill: op school was hij een van de ergste bullebakken uit de geschiedenis en honderden kinderen moeten de straat zijn overgestoken als ze Ace zagen aankomen met de rinkelende gespen en ritsen op zijn motorjack en het geklik van de noppen onder zijn zware schoenen.) En toch geloven de mensen hem. Misschien is Pop die dag werkelijk iets vreemds overkomen, of misschien is het toch weer het geklets van

de mensen terwijl ze van hun natje en droogje genieten.

Het zal hier wel hetzelfde wezen als waar u bent opgegroeid. Mensen maken zich kwaad over het geloof, mensen dragen een kruis, mensen dragen geheimen met zich mee, verborgen grieven... en af en toe komen ze zelfs met een griezelverhaal, zoals wat er die dag al dan niet is gebeurd toen Pop in zijn brandende bazaar omkwam, alleen om wat kleur te geven aan een wat saaie dag.

Castle Rock is nog steeds een heel aardig plaatsje om in te leven en in op te groeien, zoals je op het bord kunt lezen als je de stad binnenkomt. De zon schijnt heel mooi op het meer en op de bladeren van de bomen en bij helder weer kun je vanaf Castle View zelfs een deel van Vermont zien. De vakantiegangers maken zich druk om de zondagskranten en soms is het op vrijdag- of zaterdagavond (of op allebei) knokken geblazen op de parkeerplaats van The Mellow Tiger, maar de vakantiegangers gaan altijd naar huis en het knokken houdt altijd op. Het is altijd uit te houden geweest in de Rock en weet u wat we zeggen als iemand de kriebels krijgt? *Hij komt er wel overheen*, zeggen we dan, of *Zij komt er wel overheen*.

Neem Henry Beaufort, die maakt zich kwaad als Hugh Priest in een dronken bui weer eens tegen de jukebox trapt... maar Henry komt er wel overheen. Wilma Jerzyck en Nettie Cobb zijn kwaad op elkaar... maar Nettie komt er wel overheen (waarschijnlijk) en Wilma, nou ja, die is nu eenmaal altijd kwaad. Sheriff Pangborn rouwt nog steeds over zijn vrouw en jongste kind, die een voortijdige dood zijn gestorven; dat was een echte tragedie, maar op den duur komt ook hij eroverheen. Polly Chalmers raakt haar artritis maar niet kwijt – de kwaal wordt juist erger, langzaam maar zeker – maar ook al komt ze er niet overheen, ze zal er mee leren leven. Net als miljoenen anderen.

Van tijd tot tijd komen we met elkaar in aanvaring, maar meestal loopt alles gesmeerd. Dat is tot nu toe tenminste altijd zo geweest. Maar nu moet ik u een écht geheim vertellen, beste vriend; vooral daarom riep ik u bij me toen ik zag dat u terug was in de stad. Ik denk dat er moeilijkheden op komst zijn, échte

moeilijkheden. Ik kan ze ruiken, net of er storm en bliksem in de lucht zit, hoewel het daar helemaal niet het weer voor is. De ruzie tussen de doopsgezinden en de katholieken over de gokavond, de kinderen die die arme Slopey plagen met zijn gestotter, het kruis van John LaPointe, het verdriet van sheriff Pangborn... ik denk dat die dingen heel erg onbeduidend zullen lijken als de storm losbreekt.

Ziet u dat gebouw aan de overkant van Main Street? Het derde vanaf het stuk grond waar het Emporium Galorium heeft gestaan? Met die groene markies aan de gevel, ja, dat bedoel ik. Er zit nog zeep op de ruiten, want de zaak is nog niet echt open. *De NoodZaak* staat er op het bord – en wat moet dát in vredesnaam betekenen? Nee, ik weet het ook niet, maar het slechte voor gevoel schijnt daar vandaan te komen.

En nergens anders.

Kijk nog eens naar de straat. Ziet u die jongen met zijn fiets aan de hand en een gezicht alsof hij de prachtigste dagdroom beleeft? Hou hem in de gaten, vriend. Ik denk dat het met hem gaat beginnen. Nee, ik zei al, wát er gaat beginnen weet ik niet... niet precies. Maar let op die jongen. En blijf nog een tijdje in de stad, als u wilt. Er zit iets in de lucht en als er iets gebeurt is het misschien wel zo goed dat er een getuige is.

Ik ken dat joch met zijn fiets aan de hand. Misschien kent u hem ook wel. Hij heet Brian-en-nog-wat. Zijn pa doet in bouwmaterialen in Oxford of South Paris, als ik me niet vergis.

Hou hem in de gaten, zeg ik. Hou álles in de gaten. U bent hier eerder geweest, maar er is een verandering op til.

Ik weet het.

Ik vóél het.

Er is storm op komst.

I

Feestelijke opening

1

I

De opening van een nieuwe winkel is groot nieuws in een kleine plaats.

Voor Brian Rusk was het niet zo bijzonder als voor sommige anderen, zoals voor zijn moeder. Hij had haar er ongeveer sinds een maand tamelijk vaak door de telefoon over horen praten (hij mocht het geen roddelen noemen, had ze tegen hem gezegd, want roddelen was een kwalijke gewoonte en ze deed er niet aan mee) met haar beste vriendin, Myra Evans. Zo rond de tijd dat de school weer begon waren de eerste arbeiders opgedoken in het oude gebouw dat voorheen onderdak had geboden aan Western Maine, makelaars in onroerend goed en verzekeringen, en sindsdien waren ze druk aan het werk geweest. Niet dat iemand veel idee had van wat ze daarbinnen uitspookten: om te beginnen hadden ze een grote etalageruit ingezet en die meteen daarna witgekalkt.

Twee weken geleden was er een bordje in de deuropening verschenen, opgehangen aan een touw boven een kommetje van doorzichtig plastic waarin vroeger bij aderlatingen bloed werd opgevangen.

BINNENKORT GEOPEND!

stond er.

DE NOODZAAK
EEN NIEUW SOORT WINKEL
'U zult uw ogen niet geloven!'

‘Het is vast weer zo’n antiekzaakje,’ zei Brians moeder tegen Myra. Cora Rusk had bij die gelegenheid makkelijk op de sofa gezeten, door de telefoon pratend terwijl ze met haar vrije hand kersenbonbons at en tegelijkertijd naar een aflevering van *Santa Barbara* op de televisie keek. ‘Weer zo’n antiekzaakje met een heleboel zogenaamd vroeg-Amerikaanse meubels en beschimmelde oude zwengeltelefoons. Je zult het zien.’

Dat was kort nadat de nieuwe etalageruit eerst was aangebracht en daarna witgekalkt en zijn moeder klonk zo zelfverzekerd dat Brian had moeten denken dat het onderwerp was afgehandeld. Alleen leek het wel alsof er bij zijn moeder geen enkel onderwerp ooit definitief was afgehandeld. Haar speculaties en veronderstellingen leken net zo eindeloos als de problemen van de hoofdrolspelers in *Santa Barbara* en *General Hospital*.

Verleden week was de eerste regel op het bordje in de deuropening veranderd in:

9 OKTOBER FEESTELIJKE OPENING – ZEGT HET VOORT!

Brian had niet zoveel belangstelling voor de nieuwe zaak als zijn moeder (en als sommige van zijn leraren: hij had hen erover horen praten in de leraarskamer van de middenschool van Castle Rock toen het zijn beurt was om postjongen te zijn), maar hij was elf en een gezonde jongen van elf jaar is geïnteresseerd in alles wat nieuw is. Bovendien fascineerde de naam van de winkel hem. De NoodZaak: wat betekende dat nou eigenlijk?

Hij had de veranderde eerste regel afgelopen dinsdag gelezen, op weg van school naar huis. Dinsdagmiddag werd het altijd laat voor hem. Brian was geboren met een hazenlip en ondanks een chirurgische correctie toen hij zeven was, moest hij nog steeds spraaklessen volgen. Desgevraagd hield hij tegen iedereen dapper vol dat hij daar een grote hekel aan had, maar dat was niet zo. Hij was innig en hopeloos verliefd op juf Ratcliffe en hij keek elke week verlangend uit naar de volgende les. Dinsdags leek de school wel duizend jaar te duren en de laatste twee uren had hij

altijd heerlijke vlinders in zijn buik.

Er waren maar vier andere kinderen die spraakles kregen en geen van hen woonde bij Brian in de buurt. Daar was hij blij om. Na een uur in een en dezelfde ruimte met juf Ratcliffe was hij veel te veel in de wolken om behoefte te hebben aan gezelschap. Aan het eind van de middag ging hij het liefst langzaam op huis aan, meestal met zijn fiets aan de hand zonder erop te rijden, van haar dromend terwijl gele en gouden bladeren om hem heen van de bomen vielen in de schuine lichtstroken van de oktoberzon.

Zijn weg voerde hem door het korte stuk van Main Street tegenover het plein en toen hij de aankondiging van de feestelijke opening zag, drukte hij zijn neus tegen het glas van de deur in de hoop te zien wat er in de plaats was gekomen voor de loodzware bureaus en strakke gele wanden van Western Maine, makelaars in onroerend goed en verzekeringen. Zijn nieuwsgierigheid was niet bevredigd. Er was een rolgordijn aangebracht en helemaal neergelaten. Brian zag niets anders dan de weerkaatsing van zijn eigen gezicht en gekromde handen.

Op vrijdag 4 oktober was er van de nieuwe winkel een advertentie verschenen in het weekblad van Castle Rock, de *Call*. Er stond een kader van kronkelige lijntjes omheen en onder de tekst waren engelen getekend die met de rug tegen elkaar stonden en op lange trompetten bliezen. Behalve het tijdstip van opening, tien uur 's morgens, vertelde de advertentie niets anders dan het bordje met de bloedkom: de winkel heette De NoodZaak en zou op 9 oktober om tien uur 's morgens worden geopend en natuurlijk stond er ook bij: 'U zult uw ogen niet geloven.' Uit niets viel op te maken wat voor spullen de eigenaar (of eigenaars) van De NoodZaak wilde gaan verkopen.

Dat laatste leek Cora Rusk behoorlijk dwars te zitten, in elk geval voldoende om Myra bij uitzondering op zaterdagochtend op te bellen. 'Ik zal mijn ogen anders best geloven,' zei ze. 'Laat ze maar komen met die klósbedden die zogenaamd tweehonderd jaar oud zijn, maar wie de moeite neemt om zijn hóófd te buigen en onder de spréi te kijken, ziet met grote letters op het onderstel

Rochester, New York staan. Aan mijn ogen mankeert niks.’

Myra zei iets, Cora luisterde terwijl ze telkens een of twee nootjes uit een blikje viste en snel in haar mond stopte. Brian en zijn jongere broertje Sean zaten in de woonkamer op de grond naar tekenfilms op de televisie te kijken. Sean ging volledig op in de wereld van de smurfen en hoewel Brian zich niet helemaal van dat kleine blauwe volkje kon losmaken, luisterde hij met een half oor naar het telefoongesprek.

‘Dat heb ik je toch gezegd?’ riep Cora Rusk uit, nog zelf-verzekerder en nadrukkelijker dan gewoonlijk nadat Myra een kernachtige opmerking had gemaakt. ‘Hoge prijzen en beschimmelde antieke telefoons!’

Gisteren, maandag, was Brian meteen na schooltijd met twee of drie vriendjes door het centrum gefietst. Van de overkant van de straat zag hij dat er boven de nieuwe winkel een donkergroene luifel was aangebracht. Aan de voorkant waren met witte letters de woorden *DE NOODZAAK* aangebracht. Polly Chalmers, de vrouw van de verstelwinkel, stond voor de deur op de stoep met haar handen op haar prachtig slanke heupen en keek naar de luifel met een uitdrukking op haar gezicht die tegelijkertijd verbaasd en bewonderend leek te zijn.

Brian, die het een en ander van luifels wist, keek er zelf met bewondering naar. Het was de enige échte luifel in Main Street en hij gaf, de nieuwe winkel een heel eigen aanzien. Het woord ‘gedistingeerd’ maakte geen deel uit van zijn alledaagse vocabulaire, maar hij wist meteen dat er geen andere zaak in Castle Rock was die er zo uitzag. Met zo’n baldakijn leek het op een zaak die je op de televisie zou kunnen zien. De Western Auto aan de overkant zag er naar verhouding sloffig en kleinsteds uit.

Toen hij thuiskwam zat zijn moeder op de sofa naar *Santa Barbara* te kijken, waarbij ze een roomsoes at en dieetcola dronk. Zijn moeder nam altijd suikervrije drankjes als ze ’s middags naar de televisie keek. Brian begreep niet precies waarom – als hij bedacht wat ze ermee wegspoelde – maar het leek hem gevaarlijk om ernaar te vragen. Ze zou misschien zelfs tegen hem gaan